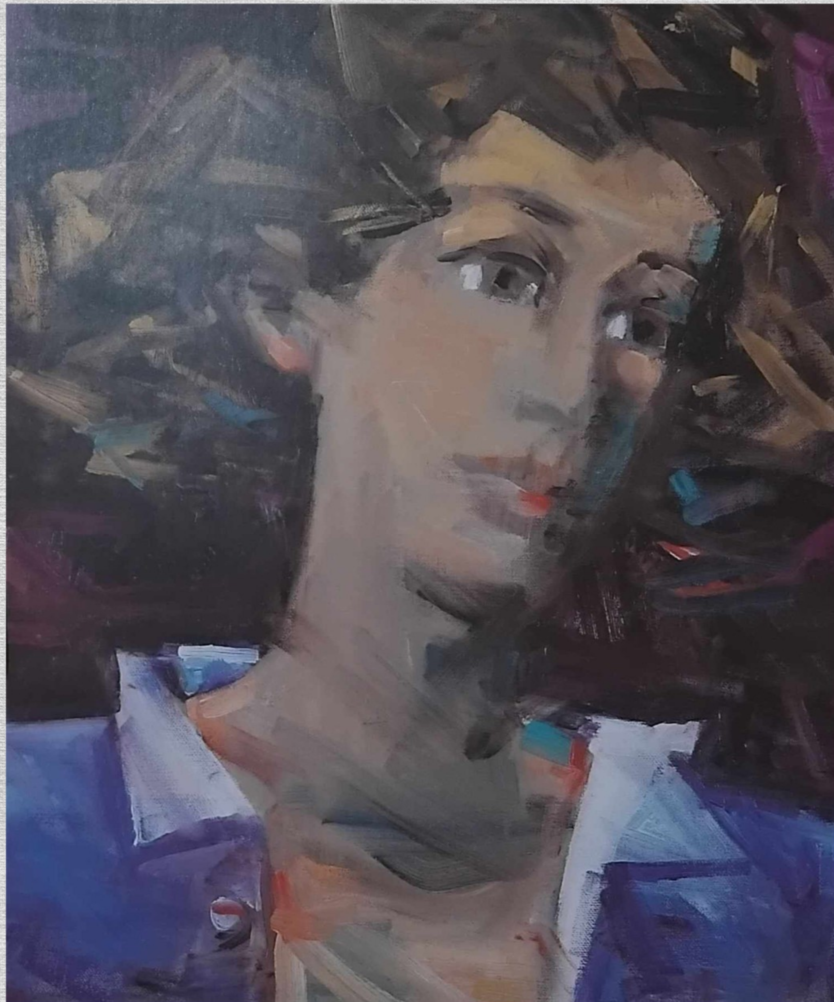
Ελένη Χωρεάνθη

Οι ώρες του ερωδιού

Ελένη Χωρεάνθη

Οι ώρες του ερωδιού

Οι ώρες του ερωδιού

Νέα αναδομημένη ψηφιακή έκδοση

ΠΙΝΑΚΑΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ:
“ΠΡΟΣΩΠΟΓΡΑΦΙΑ” ΤΟΥ ΤΑΚΗ ΣΙΔΕΡΗ
(λάδι, συλλογή Κώστα Μουρσελά)

Ψηφιακή μεταφορά: Ελένη Χωρεάνθη
Στο εξώφυλλο: Πίνακας του Τάκη Σιδέρη “Προσωπογραφία”, λάδι (συλλογή Κώστα Μουρσελά).
Ψηφιακή Αυτοέκδοση
Παλαιό Φάληρο, 2024

ΑΝΤΙ ΠΡΟΛΟΓΟΥ

ΟΙ ΩΡΕΣ ΤΟΥ ΕΡΩΔΙΟΥ είναι μια γριφώδης ποιητική σύνθεση, περιπεπλεγμένη, γνοφώδης, όπου δύο οδοιπόροι, μια γυναίκα κι ένας άνδρας, βαδίζουν παράλληλα σ' ένα τοπίο σκοτεινότητας και ο καθένας συνεχίζει το μονόλογό του αδιάφορα ή παρακολουθώντας τις κινήσεις του άλλου. Κάποτε συναντιούνται, αλλά πάντα είναι μόνοι.

Γράφτηκε λίγο πριν τη μεγάλη καταιγίδα που μας βρήκε, πριν μπούμε σε μια επώδυνη οικογενειακή περιπέτεια (αρρώστια) που κράτησε τέσσερα ολόκληρα χρόνια.

Από την απόσταση τώρα των τριάντα πέντε χρόνων, εκτιμώ, πως θα είχα κάποια προαισθήματα και ίσως προσπαθούσα να βρω κάποια διέξοδο: Στο ποίημα φαίνεται να "φεύγει" η γυναίκα, ενώ στην πραγματικότητα συνέβη το αντίθετο.

ΕΛΕΝΗ ΧΩΡΕΑΝΘΗ
(Παλαιό Φάληρο, 10-10-24)

Ο ήλιος έγνω την δύσιν αυτού
Αδάμ δε έγνω την γυναίκα αυτού

(Γένεση, Δ΄ 1)

ΤΑ ΧΕΡΙΑ

Τα χέρια

Εδώ που τα λέμε χρειάζεται και λίγη τόλμη
και δεν την έχω
Μερικές φορές δεν έχω τι να κάνω τα χέρια μου
περισσεύουν κι από τις δυο μεριές του κορμιού μου
Σκέφτηκα να πιάσω το χέρι σου
να το χαϊδέψω
να νιώσω κάτι ζεστό και τρυφερό στην αφή μου
είναι τόσο άχαρη και κρύα η μοναξιά
Στο κάτω κάτω της γραφής
να βρουν μια απασχόληση τα χέρια μου

Τώρα που ξαναγυρίζω σε κείνον τον καιρό της αφροσύνης
το βρίσκω βολικό να σε σκέφτομαι
όπως ήσουν στη νεότητά σου
ακατάστατος και μπερδεμένος
Αισθάνομαι μια ηδονή σ' όλο μου το κορμί
να σε σκέφτομαι πρωτόγονα

Άλλοτε πάλι νευριάζω
Μου φταίνε τα ακατάστατα μαλλιά οι τρόποι σου
Είναι θαυμάσιο να σε σκέφτομαι βουτηγμένο στη μούχλα των σχέσεών σου
Τίποτα δεν είναι ανέπαφο στο μυαλό μου
Έχουν φθαρεί τα μάτια τα χείλη η φωνή η όψη
ακόμα και τα βήματά σου
Θέλω να σε θυμάμαι όπως ήσουν στη νεότητά μας

Α η νεότητα
Τι βάναυση περιπέτεια κι εκείνη ανάμεσα στις κερασιές
ένα ροδακινί απόγευμα
Ήμουνα ένα ανίδεο πλάσμα άκακο
γαλήνιο τρισχαριτωμένο
κι όλα μου ήταν αδέξια.

Θυμάμαι το αεράκι που μας τύλιγε
μ' ένα απίθανο χιτώνα ξεγνοιασιάς.
Εκείνος ο καιρός της αφροσύνης ήταν γεμάτος έρωτα
Γυρίζαμε στους δρόμους κάτω απ' τα δέντρα με βροχή
και η νοτιά περόνιαζε τη σάρκα ως το κόκαλο
Βλάσταιναν έρωτα οι παρειές των λόφων.
Ήμουν γυμνή στο βλέμμα σου
χωρίς την πανοπλία της φθοράς
με την παραφορά στην ηδυσμένη ώρα δίχως πρόσωπο
Στις κερασιές των γύρω λόφων
άνθιζε ο όρθρος των ερωτευμένων μας ωρών
Πώς να το πω
Και τώρα ακόμα που η ζωή μου ολάκερη κυλάει καθημερνά
σ' ένα βαγόνι υποταγής του αναπόφευκτου
δεν έχω τι να κάμω τα χέρια μου
Αυτά και ο καημός είναι το μέγα πρόβλημα

Είναι φορές που έχω μια ακατάσχετη επιθυμία
να τα στηρίξω πάνω σου
Νιώθω να μεγαλώνουν προς εσένα
Τα χέρια μου είναι ό, τι περισσεύει από τη θέλησή μου προς εσένα
Ανθίζουν κάποτε
Είναι τα χέρια μου η αιτία
να συλλογίζομαι τον κάματο και τον καιρό
η έγνοια μου να σε προσμένω

Ακούω τον άνεμο γερμένο στο κορμί σου
Τόσα βασανισμένα δάχτυλα προσμένουν αποδέκτη
Έτσι σε σκέφτομαι ακουμπισμένο στην απόφαση
Τόσα δυστυχισμένα όνειρα φυτρώνουν μέσα μου σε πλήρη μοναξιά.

Τον άλλο χρόνο άπλωνα γύρω μου τα χέρια μου πουλιά
Τώρα πορεύομαι στη σιωπή μ' ένα δισάκι όνειρα
για τους μελλούμενους αιώνες της αγρύπνιας
Αφήνω πια των οικτιρμών την αλλοτρίωση
την ένδεια του σώματος μες στον καθρέφτη

Σκέφτομαι πόσο πόνεσαν τα χέρια μου να σε λατρεύουν
Προσπέρασα τη μοναξιά μ' αυτό το τέχνασμα της ηδονής
Καραδοκούσε ωστόσο η στέρηση
ως ένα τέταρτο σελήνης στου σώματος την εκδορά
και τα ερπετά της αναπόλησης με τριγυρίζανε
Ήταν ανήμπορη μια ξαφνική χειρονομία ν' αγγίξει την αδιαφορία σου
Πώς ήθελα να τ' ακουμπήσω πάνω σου τα χέρια μου
όπως σε στέρια γη
με πλήγωνε που μου περίσσευαν χωρίς προορισμό
δυο κλώνια νηστικά
Και το μαρτύριο της σκέψης μου
το άγγιγμα
είναι που σκέφτομαι
πώς προχωράει μέσα στα πράγματα μέσα στα όνειρα
μέσα στα σώματα μες από τόσες μοναξιές

Φοβάμαι μη σαπίσουν κάποτε τα δάκτυλα
κι η σάρκα γίνει απαλή σαν το μεδούλι
ο ύστατος χαιρετισμός της αθωότητας
ασπρίζει μες στη μνήμη
σαν ένα ανίδεο παιδί στα χαρακώματα.
Τότε τα χέρια θα λιπάνουνε τη γη.

Στοχάζομαι
πόσο μου κόστισε το δειλινό του αποχωρισμού
κι η ανερμήνευτη πλημμύρα των δακρύων
πόσο λιγόστευαν τα πρόσωπα στη σκέψη μου
ήταν σαν κάτι από την αρχή να με καλούσε
προς την έκσταση
ένιωθα να κυλάει στις φλέβες μου
σ' όλο το χώρο του μυαλού
κι έμπαινε το φθινόπωρο στον κήπο μας
και στις μασχάλες των φυτών
στα σώματα των άστρων

Τώρα που πάει να κλείσει ο κύκλος του έρωτα
σαν του σταριού
σκέφτομαι τις αποσκευές που κουβαλούσα τόσα χρόνια
κι έχω την αίσθηση
ότι ανθίζει μυρωδιά φρέσκου ψωμιού
Πέταγμα του ερωδιού το πέρασμά σου.

Δεν έμεινε μήτ' ένα κύτταρο χλωρό
μες στον καθρέφτη του μυαλού
τόσο πολύ με πόνεσε ο κομμένος κλώνος
οι ώρες μας οι μακρινές κάτω απ' τα πεύκα με βροχή
τα νυσταγμένα καλοκαίρια
του φθινοπώρου οι νοτιές
η πέτρινη αναμονή
το σούρουπο που μας ενώνει.

Είμαστε σαν δυο κλώνια νηστικά πάνω στο δέντρο της ζωής
δίχως προοπτική να συναπαντηθούμε πουθενά
και δίχως τόλμη

ΤΟ ΧΩΜΑ

Το χώμα

Μένει το χώμα
η αρχή ενός συμπυκνωμένου απείρου
το χώμα λέω που μας γνέφει

Έπειτα η γυναίκα Έγειρε πάνω μου τις προάλλες
μύριζε λεβάντα και σαπούνι πράσινο
τα τρυφερά της χρόνια που μας χώριζαν
η αναπνοή της ακουγόταν ρυθμικά πάνω στο στήθος μου
κάτι εξαίσιο συνέβαινε όχι ενοχή
κάτι γλυκό και τρυφερό
χαροποιούσε τα κύτταρα του κορμιού της
Ίσως η ξαφνική χαρά
που δίνει στο δέρμα η παρουσία του άλλου
Ίσως το φως που αναδίνουνε τα πράγματα
στην πρώτη επαφή τους με τον άνθρωπο
Δεν μιλούσε
Ήταν ένα ήρεμο πανέμορφο κι ανεξίκακο πλάσμα

Δεν είναι τίποτα κακό Ανθρώπινη παρουσία
μια ζωντανή στιγμή μέσα στα χέρια σου
ησύχασε
Δεν είναι μόνο το δέρμα
είναι κάτι σαν ήχος μια μουσική
την ακούω μέσα μου
Εσένα σκέφτομαι
είναι σαν μια φυγή απ' την πραγματικότητα
Δεν είναι
Μην ανησυχείς
είναι το χώμα που φυραίνει μέσα μας
κι η γύμνια που μας περιβάλλει
Ησύχασε

Τίποτα δεν μένει αγέραστο
μονάχα η επιθυμία
Η σάρκα λιγοστεύει κάθε μέρα δεν το νιώθεις
Τι μένει από τον άνθρωπο
τι μένει πέρα από το χρόνο του ερωδιού

Είναι και τα χρεώγραφα
που εκκρεμούν
το χέρι σου θέλω να πω κι η ζεστασιά
μια θαλπωρή το άγγιγμα
μια μουσική
την ακούω μέσα μου ως πράξη υποταγής
πώς δεν το νιώθεις
Εκεί στον κόρφο σου είναι το σπήλαιο
που χάσκει μέσα μου
πώς δεν το βλέπεις
Ακούω μονάχα τον καιρό τη μελωδία των ερώτων
Ακούω τον άνεμο
και τη φωτιά που κατατρώει τα σπλάχνα μου

Ο θρήνος του νερού και του ανέμου

Η άλλη μέρα ήταν κενή
Έβλεπα μόνο το γαλάζιο φόρεμα
λοξοδρομούσε και πετάριζε πάνω από τους λόφους
πάνω από τα κύματα σαν τα πουλιά
Το βυσσινί της σάλι ανέμιζε
πάνω από τους αμμόλοφους των αμφιβολιών
Το άρωμά της κάλυπτε τον κόσμο μου
Α τι θεσπέσιο άρωμα

Δος μου το χέρι σου περνούνε τα πουλιά
δος μου μια σταθερή παλάμη να σταθώ μια στέρεη μνήμη
Την ακούω μέσα μου ως πράξη υποταγής πώς δεν το νιώθεις
Τώρα θα φύγω με προσπέρασε ο καιρός
δεν τον ακούς
Ακούω μονάχα τον νερό τη μελωδία των ερώτων
Ακούω τον άνεμο και τη φωτιά που κατατρώει τα σπλάχνα μου
Είναι κι εκείνα τα πουλιά που συλλαβίζουνε τον ύπνο μας
έξω στον κήπο

Έφυγε να ταΐσει τα πουλιά
Ήτανε ώριμη ένας καρπός μέσα στα χέρια μου
είχα γυμνό το τρυφερό μου όνειρο πάνω στο στήθος μου
και μοσχομύριζε λεβάντα και σαπούνι πράσινο
φοβόμουνα να την αγγίξω
Κάτι πονάει μέσα μου
είναι ο θρήνος του νερού και του ανέμου
κι εκείνο το σκουλήκι ο καιρός μας κατατρέχει

Η κεχαριτωμένη των ερώτων

Χωμένη στο γαλάζιο φόρεμα μες στο πλατύ της όνειρο
έφυγε να ταΐσει τα πουλιά
Το σάλι της ανέμιζε
πάνω από τους αμμόλοφους της ουτοπίας
ανάμεσα στους ανθισμένους κλώνους του αισθήματος

Η άλλη μέρα ήταν κενή
Έβλεπα μόνο το γαλάζιο φόρεμα
λοξοδρομούσε και πετάριζε πάνω από τους λόφους
πάνω από τα κύματα σαν τα πουλιά
Το βυσσινί της σάλι ανέμιζε πάνω από τους αμμόλοφους των αμφιβολιών
πάνω απ᾽ τους όρμους της διαφυγής
το άρωμά της κάλυπτε τον κόσμο
Α τι θεσπέσιο άρωμα

Ήταν μέσα στα χέρια μου το αμάρτημά της
κι όλος ο πύρινος εαυτός μου στάλαζε εντός της
έναν ήλιο τηλαυγή της αθωότητας

Άκου το δειλινό πώς πεταρίζει μέσα μου
περνούνε τα πουλιά
ριγούν απ᾽ τη νοτιά τα κεραμίδια
κι αργεί πολύ να ξημερώσει
Η φωνή της έτρεμε μες στον αέρα της σιγής

Πες κάτι θέλω ν᾽ αποξεχαστώ
από καιρό σκεφτόμουνα
πώς να καλημερίσω την καινούρια μέρα
τη λαχτάρα λέω του καθενός
να κρατηθεί από την αίσθηση της μοναξιάς μέσα στον χρόνο
από έναν κλώνο αμφίβολο Δεν ξέρω
Ωστόσο κάτι μέσα μου τρυγάει το φως
κι η έπαρση πως ακουμπάει το όνειρο στο στέρνο μου
είναι μια όμορφη απάτη που με συντηρεί

Άκου το δειλινό καλπάζει μέσα μου
κι ο κλώνος σου λυγάει
άκου πώς κροταλίζουν οι ροές των ποταμών
μες στη χλωμή μου ακινησία
μες στη χλωρή σου ενθύμηση

Ανέγνωσα την υποψία στα μάτια της
αλαφιασμένο πέρασμα απ' τον εξώστη
Ένα γεράνι ήταν το πρόσωπο
ένας αιώνας θύμηση με κατατρέχει
τα παραθύρια ήταν κλειστά
κανένα φως
μονάχα η φωτιά

Έβρεχε μέσα μου μια θλίψη
ξεχασμένη από καιρό μες στη συνείδηση του καθενός
Και τα παντζούρια ήταν κλειστά
Κανένα φως
Μονάχα η νοτιά και δυνατή σιωπή

Ο χορός των εραστών

Λοξοδρομούσε και πετάριζε το τριανταφυλλί της άρωμα
μέσα στους κλώνους του αισθήματος
στη σκέψη μου
Καλά που έχω τη φωτιά και το τριανταφυλλί της άρωμα
Ήμουν εκεί πλάι στη φωτιά
και στο μυαλό μου είχα την κίνηση του σκοταδιού
μες στο σεντούκι

Γυρίζουν κάποτε οι ενοχές
κι ανθίζει μέσα μου μ' εκείνο το εξαίσιο άρωμα στο δέρμα
πριν απ' τα δείπνα των σωμάτων
Μύριζε λυπημένη σάρκα και μεσισσοχόρταρο
και τα πελώρια μάτια της μια μέρα δίχως έπαρση
Και πέρασε ορθόστηθη
με τον αέρα της λεβάντας στο κορμί της
και το τριανταφυλλί της άρωμα μυσταγωγία μουσική
στη μυστική βραδιά της συνουσίας των πνευμάτων
Έξω στο γύρισμα των εποχών
διαρκούσε ο χορός των εραστών

Έμεινε ζωντανή στη μνήμη μου ολοπόρφυρη
φορώντας το διαολεμένο άρωμα στο δέρμα
και διάβηκε τρεκλίζοντας στο σύθαμπο των ενοχών
ανίδωτη στο φυλλορρόημα των εποχών
αμέτοχη μες στον αιώνα της ένδειας

Κατακαθίζει μέσα μου μια θλίψη σιωπηλή
ατονημένη από καιρό
μες στη συνείδηση του καθενός
μια τρυφερότατη συσχέτιση των δεδομένων

Οι εραστές αθέατοι πίσω απ' το σύθαμπο της υποψίας
μέσα στα γυμνωμένα δέντρα του φθινόπωρου
ανίδωτοι μες στην αχλή συνεπαρμένοι καταπρόσωποι

Στο φυλλορρόημα των ενοχών

Ήταν ορθή στη μνήμη ολοπόρφυρη
Αργεί πολύ να γαληνέψει μέσα μου τούτος ο πόνος
το πλήθος των ανέκφραστων
Και διάβηκε τρεκλίζοντας μες στον αιώνα της ένδειας
φορώντας το διαβολεμένο άρωμα στο δέρμα
στο σύθαμπο των αναμνήσεων
πίσω απ' το φράχτη των ονείρων
στο φυλλορρόημα των ενοχών

Πάνω στο στέρνο μου
λογάριασα το κόστος της; αδιαλλαξίας της
κι άφησα το παράθυρο ανοιχτό για την απόδραση
– Α το γαλήνιο πλάσμα
το εξαίσιο άρωμα στο δέρμα της
Ένας ανθός του αείρροου μέσα μου του αναπόφευκτου
κι ο άνεμος να φέρνει ολόγυρα
τον όρθρο μιας καινούριας ενοχής σωμάτων αλλοτριωμένων

Ήταν αγία κι εγώ λάτρης της
και την ασπάστηκα στο μέτωπο την ωραιότατη
σκηνή εσπερινή του αναμάρτητου έρωτα
προοίμιο του ενταφιασμού του παραδείσου μέσα μου
κι ήτανε όλη πάνω στην αφή μου
κι ήμουνα ένας σβόλος σιωπής την πρώτη ώρα της τρυφής
με την ανθοφορία των σωμάτων
μες στην τρικυμισμένη ενοχή των αισθημάτων
μες στη μεγαλειώδη απαστράπτουσα φθοροποιό
υπόγεια γαλήνη του απογεύματος
Άνανθος εναγκαλισμός της ωραιότητας
στο ένθρονο κενό του υπαινιγμού

Μη λάχει και με προσπεράσεις θα σαπίσω

Η αλγεινή συνύπαρξη των αντιθέσεων

Εδώ φυλλορροούν οι αναμνήσεις
κι οι κουρσεμένοι αμπελώνες διαμερίζονται
Η σάρκα ωσεί χόρτος εμαράνθη
φυραίνει κι η αιμάτινη κραυγή στο λυκαυγές
– ένας καημός χελιδονίζει στο μυαλό μου
πάνω απ’ τον κόμπο της φωτιάς
γελούμενο όνειρο
μες στο γαλάζιο φόρεμα
και το τριανταφυλλί της άρωμα στο δέρμα
αγγίζει ως το μυαλό μου την πληγή
– είναι το χώμα
η οδυνηρή προσπέλαση
εύοσμη θλίψη –

Καιρός να τραγουδήσω
με το επίπλαστο δικαίωμα στη τύψη

Τ’ αστέρια βλέπουν χαμηλά
κάτω απ’ τη μνήμη
στο έλεος της μακαριότητας του πλήθους
ας συναπαντηθούμε πλέον με το χώμα
μας καλεί
το χώμα όπως εγώ όπως εσύ
ο λογισμός του ανθρώπου

Το χώμα είναι τρυφερό
θέλω να πω
η αλγεινή συνύπαρξη των αντιθέσεων

Το δρεπανηφόρο φως

Ήταν θυμάμαι δροσερή η δειλινή της άφιξη
και πέρασε στη σκέψη μου η ανεκλάλητη χαρά
Είχε ορθρίσει το στερέωμα
από τα ρείθρα του καιρού
στάλαζαν οι κρουνοί του ουρανού μια ψίχα φως
άρρητη γνώση
Είχα τον άνθρωπο μέσα στα χέρια μου
και δεν τον ένιωσα
μέσα στο άσπρο μου πουκάμισο
και δεν τον άγγιξα
Χιλιάδες μάτια αντιπαρήλθε το δρεπανηφόρο φως

Αργεί πολύ να γαληνέψει μέσα μου τούτος ο πόνος
το πλήθος των ανέκφραστων
το κόστος της αδιαλλαξίας της

Άφησα το παράθυρο ανοιχτό για τα πουλιά
Εδώ φυλλορροούν οι αναμνήσεις
κι οι κουρσεμένοι αμπελώνες διαμερίζονται
Η σάρκα ωσεί χόρτος εμαράνθη
φυραίνει κι ο καημός πάνω απ᾽ τον κόμπο της φωτιάς
αδυνατίζει το γελούμενο όνειρο μες στο γαλάζιο φόρεμα
και το τριανταφυλλί της άρωμα στο δέρμα
Πόσο πολύ αλάργεψε στην ακοή μου
Ακούω μόνο τη νοτιά
σαπίζει τους ανθούς στα παραθύρια

Τόσο λίγο υπάρχεις μέσα μου
κι η μοναξιά του ήλιου με πληγώνει

Πορεία παράλληλη

Ήταν το όραμα πλατύ μέσα στα χέρια μου
πάνω στο άσπρο μου πουκάμισο
μια ηδονή ανένδοτη
ένα ποτάμι αθωότητας
επίκληση σωματική στην ευωδία του αισθήματος
Ήταν θερμή πάνω στο στήθος μου
Μοσχοβολούσε πάνω μου το βραδινό της άρωμα
μετρούσα τα μικρά της δάκτυλα
κι εκείνη στέναζε για τα σκυλιά
που αλυχτούσανε στον ύπνο της

Όχι δεν στάζει πουθενά
και τα θεμέλια είναι βαθιά στο ριζικό μου
Όμως εκείνα τα σκυλιά τι σκούζουν έξω από το σπίτι
Με αγριεύουνε καμιά φορά στον πρώτο ύπνο μου
Δεν τ᾽ ακούς

Ακούω μονάχα τη σιωπή
και τη βροχή μες στην καρδιά μου
Βόσκει την όρασή μου το σκοτάδι
κι ο άνεμος στη θάλασσα ζαρώνει
και γλιστράει

Βούλιαξε το στιλπνό της πρόσωπο
μες στον καθρέφτη
απ᾽ τον εξώστη έμπαινε η σιγή
κι ένα σκοτάδι κατακόρυφο κατέβαινε απ᾽ την οροφή
και δεν ξεχώριζες πια τίποτε
κι εκείνη ολοένα απομακρυνόταν
ώσπου την έχασα κι από τα μάτια μου

Και πήρα να φορέσω την απόφαση
είχε ψύχρα
οι άλλοι πλάι μου χαμογελούσαν περιπαικτικά
ή έκλαιγαν
κι ο δρόμος με τη φαγωμένη άσφαλτο
έντυνε τη σιωπή με το σκοτάδι στην ανελέητη μοναξιά

Βγήκε στο δρόμο το μακρύ αέρινη
κι αλαφροπάτητη
και ήταν άδειος ο μεγάλος δρόμος
τα χέρια μου μικρά
για να κρατήσουν το τρελό μου όνειρο
το άσπρο μου πουκάμισο
πιο άσπρο κι από φως
– τρεμάμενη αστραπή –
και πέρα τ' άσπρα σπίτια
τα γελούμενα
και τα λαγόνια εκεί της θάλασσας
καματερά

Και φύραινε όλο
μίκραινε το όνειρο μέσα στην ανερμήνευτη ερημιά

Το κλάμα της βροχής

Το τλευταίο καλοκαίρι ήταν άγριο
Μια ξαφνική βροχή διαπέρασε ως μέσα το κορμί της
Μοσχοβολούσε χώμα το λευκό της δέρμα
και το βλέμμα της
πύρινη γλώσσα μες στο σώμα μου
τ' απομεσήμερο της Κυριακής
κι ευώδιαζε ο κόρφος της λεβάντα και σαπούνι πράσινο
τα μυστικά της χρόνια που μας χώριζαν
κι ήταν ολόκληρη μια στάλα δρόσου
μες στο λιόγερμα του ερωτικού μου σύμπαντος
μέσα στα χέρια μου
φοβόμουνα να την αγγίξω

Κολλούν απάνω μου οι στάλες
δεν το βλέπεις
είναι ένα τέλειο τέχνασμα κι εγώ κρυώνω
δεν το νιώθεις

Δεν έχω αντοχή για τέτοιο άγγιγμα
Εγώ κρυώνω δεν το βλέπεις

Βλέπω το χάραμα
που σχηματίζεται στης μνήμης το ωχρό στερέωμα
έναν απέραντο χειμώνα που με περιβάλλει
Δες οι παλάμες μου έχουν ανθίσει έρωτα
Σε περιμένω
κι η βροχή πώς δυναμώνει μέσα μου
πώς κλαίει
Κι όλο βαθαίνει μες στης λύπης τον καιρό

Μικρό απόδειπνο

Ήταν σκληρό το τελευταίο καλοκαίρι της βροχής
κι ήμουν στη μέση απ᾽ την πικρή σελίδα της σιωπής
Κι εκείνη μίκραινε
όλο μίκραινε και το μικρό της όνειρο
και το μικρό της πέλμα βούλιαζε στην άσφαλτο
την πυρωμένη του αισθήματος

Η επιθυμία μ᾽ έσπρωχνε ολοένα
προς το απροσπέλαστο σημείο του πόθου
σχίζοντας το περίβλημα της εναγώνιας εγκαρτέρησης
κι η έμφυτή μου αθωότητα
περιπολούσε μες στο αίμα της ως εξουσία του έρωτα
πάνω στο θάνατο

Αυτό το σπέρμα θα βλαστήσει κάποτε
το σώμα μου θα ολοκληρωθεί μέσα στο σώμα σου
λόγος της ενοχής προς το αιώνιο
ο φόβος της ανυπαρξίας της ύπαρξης
η ανερμήνευτη αιτιότητα της συνουσίας των όντων
μικρό απόδειπνο στη μουσική του Εσπερινού
κι ο φόβος της ανυπαρξίας της ύπαρξης
ανυπεράσπιστη αιτιότητα στη συνουσία των όντων

Η βροχή των εναντίων συμβάντων

Το βράδυ κύλησε μες στη βροχή των εναντίων συμβάντων
και των σωμάτων η έπαρση
γέμισε το δωμάτιο με τη στάχτη των καιγόμενων ωρών
κάθιζε στα παραθυρόφυλλα κι ως τον εξώστη
μες στη δίψα μου
Βουλιάζει στ᾽ αποτσίγαρα ο παλμός του δειλινού
θέλω να κοιμηθείς πάνω στο στέρνο μου
να βυθιστώ στον ύπνο σου
στην άλλη διάσταση του στοχασμού
στο χώμα το νωπό που μας προσμένει
εκεί που βρεφουργείται ο καρπός του έρωτα
μην απορείς
Ο ύπνος είναι θάνατος
είναι λιγάκι θάνατος
το συνηθίζεις
Ύστερα έρχεται αξιοπρεπώς κι ανιδιοτελώς
το συνηθίζεις
Το πρόβλημα είναι αλλού
στο βάζο με τις ανεμώνες
σ᾽ εκείνο το εφηβικό γαλάζιο φόρεμα
Γι᾽ αυτό είπα ν᾽ αποκοιμηθώ στη μνήμη σου
Είναι η ώρα περασμένη
μεσάνυχτα
τρίζουνε τα παραθυρόφυλλα απ᾽ τη ζέστη
δεν τ᾽ ακούς

Δεκαπενταύγουστος
μεσάνυχτα
του πιο απάνθρωπου ελληνικού καλοκαιριού

Εσπερινών δεήσεων φωνές

Φορούσε το γαλάζιο φόρεμα
Το σκηνικό ήταν απλό στο σχήμα της υποταγής
χωρούσε το μικρό της ποίημα
Το σώμα της γλυκό απομεσήμερο
περνούσε στις αισθήσεις μου τη δίψα του καλοκαιριού
διάβαιναν από πάνω μου οι αιώνες
κι οι ώρες του ερωδιού ακολουθούσαν τη ροή του ποταμού
στις αρτηρίες του αίματος
Το πένθος του ενταφιασμού
έπλεε στη νάρκη του ωραίου πάρκου
Ήμουν ο ενταφιαζόμενος στη σάρκα της
την κυνηγούσα στους ατέλειωτους διαδρόμους
έπεφταν τα ροδόφυλλα απ' τα μάτια της
κι ο πυρετός ανέβαινε
την ώρα του μεγάλου δείπνου με τη σάρκα της
        "Λάβετε φάγετε τούτο εστί το σώμα μου"
και περπατούσα μες στο σώμα της
κάτω απ' το δέρμα της
απ' τον καιρό που κατοικούσαμε στο άλλο σπίτι
εκείνο το μεγαλοβδόμαδο που μάζευε Εσταυρωμένους
πίσω απ' το βουρκωμένο τζάμι της εξώθυρας
κι ο κόσμος απομακρυνόταν
ένας σβόλος χώμα μες στη δίνη μου

Ποτέ της δεν κατάλαβε πόσο την άγγιξα
πόσο με πόνεσε
πως τόσος πόνος ήτανε βροχή
Δεν ένιωσε πόσο λιγόστεψα
Κουλουριαζότανε στη σκέψη μου
ένα πελώριο μηδενικό
που προσπαθούσα να του δώσω υπόσταση

Φάος αμέρας

Ήταν ξυπόλητη στο πάρκο
κι η ξαφνική βροχή περόνιαζε την απαλή της σάρκα
βούλιαζαν τα λευκά της πέλματα στη λάσπη
Είναι πιο δυνατή κι από τον έρωτα
σαν μια διαδικασία ομορφιάς που ακολουθεί
αιμορραγεί μέσα στα χώματα
ιερουργεί πάνω στα μνήματα
η επαφή μας με το χώμα είναι η πιο βέβαιη πραότητα

Ύστερα ήρθε η φθορά και πήρε το μεγάλο δρόμο
κατηφόρισε κατά το ρεύμα του καιρού
και το ωραίο πάρκο έσταζε θλίψη τη σιωπή στο βλέμμα μου
μες στον καθρέφτη της φυγής
κρέμονταν τα φορέματά της αδειανά
ξόανα στον ύπνο μου

Ο τόπος όλος έτρεμε
και το παλιό βιβλίο στο πάω ράφι
δυο τρεις οργιές έξω απ᾽ τη μνήμη
σάλευε ολονύχτιο ερπετό πάνω στο στέρνο μου

Βαρύ φορτίον ο έρως
η νηπενθής αθωότης καταυγάζει τα βλέφαρα του φωτός
αγγίζει τις ακοές των θνητών ένα νήπιο κλάμα
και τ᾽ άμωμα άνθη του έαρος
καταπίνουν τα δάκρυα των αγαλμάτων
στης ημέρας το ανήριθμο γέλασμα
Ω ανυπόφερτο φάος αμέρας
χορηγέ τρυφερών υποπτεριδίων ονείρων
Ω ερασμίας Μητέρας το ανύσταχτο βλέφαρο
δέομαί σου
αναμαρτήτους φυλαχθήναι ημάς

Η μέρα του χελιδονιού

Αργούσε να 'ρθει το φθινόπωρο
είχαν ασπρίσει τα χώματα από τηδίψα
και μαραινόταν η απαντοχή πάνω στο δέρμα
Έβλεπα το πουκάμισό της αδειανό στον ελαιώνα
κι η επιθυμία συρρίκνωνε της λήθης το χιτώνα ως το μίσος

Είχαμε κλείσει πια τον έρωτα
στη λάρνακα των ενοχών
στο μισοσκόταδο της ερημίας
κι ήταν νε πρόσωπα ωχρά εκεί
– τοπία μισοϊδωμένα –
Ένας περίγυρος αφιονισμένων συνειδήσεων
μες σ' ένα σύθαμπο αιωρούμενου καπνού
Εκείνη πέρασε τρεκλίζοντας μες στην ομίχλη του μυαλού μου
κι ο αποδιοπομπαίος χρόνος κάθιζε σκόνη στα σφυρά της
δεν ένιωθε
δεν έδειχνε αν δίνει σημασία σε τίποτα
δεν ένιωθε πόσο μικρή κι απόμακρη την έβλεπα
και πως μια ανοίκεια συμπόνια μ' έπνιγε ως το θάνατο

Οι κουρσεμένοι στεναγμοί
πέτονταν κρύφιοι σταλαγμοί
στου όρθρου τον καθρέφτη
κι οι παιδεμένοι μου καημοί
του λογισμού αναλαμπή
στη σιωπή μου ξέφτι

Η μέρα του χελιδονιού και του πουλιού
στάλαζε δάκρυα στον ανθό της προσμονής
ραντίζοντας την αποκαμωμένη αιθρία

Το καλοκαίρι των πόθων

Έρπει στο σώμα μου το καλοκαίρι των πόθων
η ηδονή των ατονημένων αισθήσεων
καταπίνει την εποχή των ερώτων
Εκείνο τον καιρό οι απολαβές
οι μάταιες αναζητήσεις
το πολύ που δίναμε
ήταν ένα μακρύ μαγνάδι που μας τύλιγε
Έβλεπα ένα χάος να με διαπερνά
κι εκείνη έξω από το δέρμα της
να ρίχνει το ψωμί της στα κοράκια
κι ευθύς να ξαναμπαίνει μες στο δέρμα της
ωσάν το νέο πρόσωπο της μέρας
υγρή ανατριχίλα στο κορμί μου
ανθός στων ερειπίων το στερέωμα

Έρπει στο σώμα μου το καλοκαίρι των πόθων
και το ξανανιωμένο σώμα της λαμποκοπούσε διάφανο
μου προκαλούσε μιαν απέχθεια
Δεν ήξερα από πού ερχόταν το κακό
– η ανερμήνευτη λαχτάρα της φυγής –
όμως το έβλεπα να κατεβαίνει ως τις ρίζες μου
με τη μανία της ακατάσχετης ροής του πεπρωμένου

Φορούσε το γαλάζιο φόρεμα
και προχωρούσε λικνιστή στο μισοσκόταδο
μέσα στο αίμα μου

– Πίετε εξ αυτού πάντες –
και καμωνόταν την ανίδεη
κι εγώ που τήνε συντηρούσα με το δάκρυ μου
κρατούσα μόνο μια χορδή απ’ το σπασμένο μου βιολί
κι όλο έλεγα
πως τραγουδούσα με το θρήνο μου
Άκουγα τη φωνή μου αδειανή
μες στην ατονημένη μου διαρροή
Των αισθημάτων ο απόηχος
ξερνούσε αίμα την οσμή του χώματος στην ακρασία της σήψης

Ένα ροδακινί απόγευμα

Ο ήλιος πέρασε από την κάμαρη
ένα ροδακινί απόγευμα
κι άφησε το κοχύλι αδειανό
στον κήπο του παρακμασμένου έρωτα
ανάμεσα στ' απολιθώματα των αλειτούργητων καρπών
Ανέκφραστος ο κάματος των μυστικών απόδειπνων
στο σύθαμπο των αναμνήσεων
κι η ανεβάλλουσα πληγή των οικτιρμών
αέναος επιστροφή των παραισθήσεων

Εκεί στο στέρεο μέρος της καρδιάς είναι το σπήλαιο
που χάσκει μέσα μουλιάζει ο χώρος των ακένωτων δακρύων
Μ' ακολουθάει
δεν έχει έλεος το τριανταφυλλί της άρωμα
φορώντας το γαλάζιο φόρεμα με τον αέρα της αναμάρτητης
Και πέρασε μες στο πλατύ της όνειρο
το σάλι της υπεροψίας της
μια υπολογισμένη κίνηση στο περιβόλαιο της σήψης

Το απόβραδο της σιγουριάς

Όταν συναντηθήκαμε ψιχάλιζε μια νοτισμένη σιωπή
σαν μουσική
αναταράζοντας τη σκόνη απ' τα ροδόφυλλα
Είχαν ανθίσει από νωρίς τα πεύκα κι οι μολόχες στη Συγγρού
κι είχε βλαστήσει ξαφνικά το χώμα

Φορούσε το τριανταφυλλί της άρωμα
σάλευε στους βοστρύχους της το απόβροχο
και συντελούνταν η ανθοφορία των πυλών του σώματος
μες στον καθρέφτη της σιγής
εκεί που βρεφουργείται ο έρωτας στο μέσα μέρος του μυαλού
με μια διαβολεμένη αναρρίχηση στη μνήμη

Μοσχοβολούσαν δεντρολίβανο στο σούρουπο
τα μέλη των εσπερινών δεήσεων
δάκρυζαν από τον καημό τα κρίνα
κι είχαν τα κυπαρίσσια μια στοργή γι' αυτό το χώμα
που τρέφεται με τις ανάσες των νεκρών

Πρέπει να στοχαστούμε τη φυγή
θα τον αντέξουμε το χωρισμό σαν ένα κόμπο λύπης
στου λογισμού την αναβάπτιση

Πρέπει στο φως τον κόσμο μου να ξεδιαλύνω
ο έρωτας κόβει το θάνατο στα δυο
Τα καλοκαίρια λοξοδρόμησαν κατά το ρεύμα του καιρού
ως λεγεώνες χαλκοχίτωνες.

Εμπρός ας συναπαντηθούμε σ' ένα τελευταίο δείπνο
Τούτο εστί το σώμα μου το ερωτικό
καθώς η ομήγυρη των αισθημάτων θ' ακολουθάει
την απογύμνωση των συνειδήσεων
στην αφυδατωμένη έκταση του κόσμου

Αιώνες μέσα μυ αλυχτούν το φως τη μοίρα μου.

Τα δειλινά των θρήνων

Δεν πρόφτασε το καλοκαίρι
να μας πει το τελευταίο παραμύθι της απώλειας
ο κόσμος
σμήνη ορθρινών ψυχών στων μυστηρίων τον αιώνα
Κουράζει ο πόνος το κορμί
όταν το σούρουπο σγουραίνει την απόδραση
κι οι εποχές του έρωτα
πέφτουν στη μνήμη βήματα βαριά
αφήνοντας μια σκιά διαβρωμένης αθωότητας
Όμως η λάμψη που κυλάει στο βλέμμα της
είναι κάτι θαυμάσιο που συμβαίνει μέσα μου
κάτω από το λινό πουκάμισο της μέρας
μέσα στο πάθος των ωρών του ερωδιού

η άνοιξη που βλεφαρίζει στον εξώστη
κάθε φορά που συλλογίζομαι τον κόρφο της
είναι κάτι θαυμάσιο
που συμβαίνει μέσα μου
χώνεται στο λινό πουκάμισο της μέρας
κι η ανθισμένη αντανάκλαση του πάθους
κρέμεται στον αστερισμό του επιουσίου δέους

Ήταν η άνοιξη
που πυρπολούσε τις αισθήσεις
κι οι ώρες του ερωδιού χρησμοδοτούσανε
την αντοχή στις απαρχές του μέλλοντος
δεν ξέρω
Είχαν ανθίσει από νωρίς τα πεύκα κι οι μολόχες στη Συγγρού
κι είχε βλαστήσει ξαφνικά το χώμα

Φορούσε το τριανταφυλλί της άρωμα
σάλευε στους βοστρύχους της το απόβροχο
και συντελούνταν η ανθοφορία των πυλών του σώματος
μες στον καθρέφτη της σιγής
με μια διαβολεμένη αναρρίχηση στη μνήμη
Μοσχοβολούσαν δεντρολίβανο το σούρουπο
δάκρυζαν από τον καημό τα κρίνα
κι είχαν τα κυπαρίσσια μια στοργή γι' αυτό το χώμα

"Πρέπει να στοχαστούμε τη φυγή
θα τον αντέξουμε το χωρισμό
σαν ένα κόμπο λύπης
στου λογισμού την αναβάπτιση"

Κανένας δεν κατάλαβε πως τόσο πάθος ήταν ενοχή
κανένας μας δεν πόθησε λιγότερο
κανένας μας δεν είδε το νεκρό που φέρναμε
τον έρωτά μας
το κυπαρίσσι που φυτέψαμε στη μνήμη
Όλα τα μέλη ήταν φωτιά
όλα τα μάτια κι όλα τα χείλη
όλα τα χέρια ήταν εκεί ένα κανίσκι οστά ξεγυμνωμένα

Κανείς δεν βρέθηκε νεκρός
να ντύσει των κυπαρισσιών τη γύμνια
η σιωπή τεντώνει την ημέρα πάνω από τη μοίρα των πραγμάτων

Μέτρησα τη ζωή μου με το θάνατο
κι ο έρωτας ανθίζει στην καρδιά μου
Δοσμένο ή δανεικό
δεν το κατέχω
κι όμως μου γνέφει αυτό το φως

Στρογγυλεμένο δειλινό

Στρογγυλεμένο δειλινό ο ήχος του Εσπερινού
στη θύμηση κάθε απόβραδο καθίζει στην καρδιά μου
Είναι φορές
που βλεφαρίζει στο παράθυρο η σιγή
όταν η ερημιά λοξοδρομεί προς τον εξώστη

Ήσουν Λαμπρή με το γαλάζιο φόρεμα
κι ήμουν ανίδεος για το που ήθελα και τόλμησα
να μπω μες στον ανθώνα
Όλα τα μύρα όλα τα μάγια
όλα τ' αηδόνια ήσουν εσύ που κελαηδούσανε στο αίμα μου
ήταν το δέρμα σου
ανθός στον κλώνο της αιωνιότητας του έρωτα

Απείρανθος της νότης ο καιρός
σκόνη από θύμησες ωχρές
ο οπωρώνας της αγάπης
Λέω να σου δωρίσω το σταμνί και την κλεψύδρα
να μεταγγίζεις τον καημό
και μιαν ανέμη να τυλίγεις τον καιρό σ' ένα κουβάρι

Πάεικαιρός που σ' έφερνε η ανάμνηση
τώρα μ' αυτό το σώμα δεν βολεί να ταξιδεύεις στον αιώνα

Δε φτάνει να κοιτάς τον ουρανό περιβαλλόμενος την απραξία
κι ο χρόνος του ερωδιού
στην ένδεια του σώματος να ενδίδει

Στρογγυλεμένο δειλινό του σώματος η ένδεια μες στον καθρέφτη

Η δακρυρροούσα σιγή

Δεν υπάρχει μεγαλύτερη ηδονή από αυτήν
που δίνει η επίγνωση της ένδειας μες σ' ένα πλήθος
κινούμενο οικειοθελώς
μες στην πολύβουη μοναξιά

Ήταν ερωτική με το γαλάζιο φόρεμα
κι ήμουν ανίδεος για το που ήθελα
και τόλμησα να μπω μες στον ανθώνα
Όλα τα μύρα
όλα τα μάγια
όλα τ' αηδόνια ήταν εκεί
λαλούσαν στο μυαλό μου οι σιωπές
Και πήραν να φυραίνουνε τα πράγματα
όπως τα μέλη των σωμάτων
να ελαφραίνουν
πρόσκαιρη συνουσία με το φως
Δεν ήξερα από πού ερχότανε το δώρημα αυτό
δεν γνώριζα
πως όλα είχαν περάσει από το σώμα της
Κι η πόλη
ένα πράγμα στρογγυλό
έφευγε με τα λόγια τ' ανεπίστρεπτα
κυλούσε αδιάκοπα μες στη χοάνη της υποταγής
δακρυρροούσα κι η σιγή μες στην πληγή των αισθημάτων

Η αιωνιότητα του σώματος

Δεν ήτανε κανείς εκεί και βάδιζα κατά τα μάτια μου
αιώνες ξετυλίγονταν μπροστά
κι έβγαιναν ένας ένας οι νεκροί από το σώμα της
χωρία περιγεγραμμένα
καθένας κι η δική του ιστορία
κι έχδειχναν τα βασιλεμένα κρύα μάτια τους
βιβλία μισοτελειωμένα
μνημεία καταφαγωμένα
σκηνές του βίου φρικιαστικές
κάθιζαν στα παραθυρόφυλλα και στην καρδιά μου
τρύπωναν στις πτυχές του οράματος
σκάλωναν στον πυλώνα της αγρύπνιας
είδα τη μοναξιά μου ν᾽ ανεβαίνει ως το λαιμό
να με καλύπτει

Δεν ήξερα από πού ερχόταν το ποτάμι αυτό
και δεν εγνώριζα πως όλα τούτα είχαν περάσει από το σώμα της
Έβλεπα το κορμί της φαλακρή στεριά
και το ποντίκι στα τυφλά να ροκανίζει τον απόηχο της ερημίας
πίσω από το θαμπωμένο τζάμι του παμπάλαιου τέμπλου

Ξάφνου το παραθύρι άνοιξε
Κι όπως δυο μέλη ηδονικά σκίρτησαν τα παραθυρόφυλλα
κι έμπαινε τρυφερά το φως μέσα στα πράγματα
καθώς η αιωνιότητα του σώματος στο σώμα
Και πήραν να φυραίνουνε τα πράγματα
όπως τα μέλη
να αλαφραίνουνε
πρόσκαιρη συνουσία με το φως

Το περιφρόνησες το φως και πίνει το κρασί του έρωτα
στην κούπα της υπεροφίας σου
και καταπίνεις τον ανθό της θλίψης μου
φορώντας το γαλάζιο φόρεμα
το ποίημα της μακαρίας τύψης σου

Κηδεύτηκε Μεγαλοβδόμαδα με τους Επιταφίους

Μελέτη θανάτου

Δεν ξέρω πόσο μ᾽ άγγιξε η ζωή πόσο την άγγιξα
πορεύομαι στη μοναξιά
με το ανεξιχνίαστο αίνιγμα του στοχασμού έξω απ᾽ τον έρωτα
μες στην ομίχλη της βουλής του πεπρωμένου
μ᾽ ένα δισάκι αποσκευές χρεόγραφα

Μέτρησα τη ζωή μου με τον κάματο
κι ο πόνος εγεώργησε τα σπλάχνα μου
στην όψη της το θάνατό μου εμελέτησα
το θρήνο μου στην αντοχή μου ετεκτόνησα
μια λυπημένη μουσική το πέρασμά της απ᾽ τον ύπνο μου

Δεν συλλογιέμαι το μαβή ουρανό
την άλλη αυγή στοχάζομαι
και το καλοκαιριάτικο πουκάμισο της μέρας

Η σιωπή τρώει τον καθρέφτη κάθε νύχτα
χαλάρωσε
καλύτερα έτσι
δεν έχει νόημα η βροχή
ένα τυχαίο περιστατικό στην περιπέτεια του βίου
Άκου στην κορυφογραμμή τρίζουν τ᾽ αστέρια
απίθωσε το βάρος του κορμιού πάνω στο σώμα μου
θα τρελαθούμε απ᾽ τη βουή της μοναξιάς και τη βροχή

Εσύ γερτή στην ανελέητη φθορά σου δεν ακούς
μυρίζει θάνατο ο καιρός της ασπλαχνίας
κι έχει μουσκέψει πίκρα το απομεινάρι μας κορμί
Στάσου Τ᾽ ανεμοβρόχι σε μουλιάζει
Βαρέθηκα το παραμύθι του κορμιού και της απώλειας
Οδεύεις στο απρόσμενο
κι οι λογισμοί σου ένας ήχος τρυφερός ρουφάει το αίμα μου

Εσύ γερτή στ᾽ ανεμοβρόχι που σαπίζει
είπα και σίγασε η φωνή των περασμένων μέσα μου

Στο έλεος των ωρών του ερωδιού

Ήταν θλιβό το Ψυχοσάββατο
στη γειτονιά
και μια Λαμπρή ορθόδοξη βλεφάριζε στο ξέφωτο
την ώρα που οι σταλαγμοί του οράματος
αηδόνιζαν το μήνυμα στα πέρατα

Ήταν εκεί
Δεν έχει αλλιώς
έξω απ' την κίνηση του σκοταδιού
δώρημα του ρυθμού
πέρα απ' το έλεος των Ωρών του ερωδιού
στη βεβαιότητα λυτρωμού
μ' ένα λαγήνι μύρα ενταφιασμού
ένα κλωνάρι θαλερό μες στον καθρέφτη της σιγής

(Αθήνα, 10-3-84 / 31-8-86)

Προσανατολισμός

Τώρα γυρεύω άλλα μάτια για να δω τον κόσμο
γυρεύω άλλα χείλη να ιστορήσω τ' ανιστόρητα
μου γνέφουν άλλοι έρωτες
– να κοιταχτείς μες στον καθρέφτη –
Τ' άστρα τα μάτια σου
δυο σπιθαμές πάνω απ' το χώμα

Τώρα γυρεύω τον παλμό των τελευταίων μου στιγμών
ας συναπαντηθούμε ολέθρια με το χώμα
ερωτευμένη ανάμνηση του χορταριού και της μυρσίνης
Έλα στην άκρη του καιρού
να δεις το σούρουπο που κουβαλάω μέσα μου
έλα πιο κει απ' τον γκρεμό να κοιταχτούμε
δεν είναι που σ' αγάπησα
δεν είναι που ναυάγησα μες στο κορμί σου
είναι που πέρασες το σύνορο της αφθαρσίας μου

Πρέπει να φύγω απ' τον εξώστη κάνει κρύο
Άκου οι εξαίσιες ώρες μας βουλιάζουν στο κενό
μην πεις πως νύχτωσε
είμαι ένας ξένος μες στο ίδιο μου το σώμα

Τώρα γυρεύω άλλα χώματα ν' αναπαυτώ
γυρεύω άλλα σχήματα να εκφραστώ
πάνω στην ίδια μου υπόσταση
τα ρήγματα αριθμούνται του ρυθμού της τελευταίας λειτουργίας
Είναι βαθύ το πέλαγο
κι η γέψη μου αλμυρή να σε σιμώσω
Υπομονή
ώσπου να φέξει ένα φεγγάρι πάνω απ' τη μνήμη στρογγυλό
Πρέπει ν' αφήσω τον εξώστη
βρέχει
και το φεγγάρι μούσκεψε σιωπή

(12-12-86)

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΜΕ ΤΙΣ ΑΝΕΜΩΝΕΣ

Το κορίτσι με τις ανεμώνες

Δεν έμεινε
γιατί να μείνει
τυλίχτηκε στη μοναξιά πήρε τη θλίψη της
κι έφυγε
Βάδισε κατά τον ποταμό
το νερό κυλούσε ολοένα παρασέρνοντας
τις ελπίδες του κόσμου
Το καλοκαίρι είχε ρουφήξει τη δροσιά
κι ο τόπος ήτανε απέραντα χλωμός

Θέλω να διώξω απ' την καρδιά μου αυτή τη θλίψη
δεν μπορώ να κάνω αλλιώς
κι αυτό το ξέρεις
Ο γέροντας ασάλευτος όπως τον είχε αφήσει
έμοιαζε απολιθωμένος
Είναι νωρίς ακόμα
βιάζεσαι
δεν ήρθε ο καιρός του θερισμού
Χαμογέλασε
Και το νερό κατέβαινε με τις ανάσες του κόσμου
Δεν πρόσεξε
δεν έδειχνε να δίνει σημασία σε τίποτα
κι ο άδειος δρόμος με τη φαγωμένη άσφαλτο
έντυνε τη μοναξιά με τη σιωπή
και το σκοτάδι
στην άχνα του Εσπερινού

Αυτό το ξεχασμένο μέρος του καιρού
σαπίζει στην καρδιά μου σαν το χόρτο
Αναστέναξε
μύρισε σιωπή το πέρασμά της
κι ο ήχος του νερού δυνάμωνε την εγκαρτέρηση
Διάβηκαν οι καιροί
στ' αλλοτινό λιμάνι δέθηκαν οι ανασασμοί του όρθρου
άνοιξε μια ρωγμή στη μνήμη
και πέρασε στην άλλη διάσταση
Μη μου το πεις αηδόνι θα σωπάσω
από καιρό το πλέκω τούτο το μαγνάδι
το όνειρο – θέλω να πω – με τον καημό
Άφησε το σκοτάδι να 'ρθει πάνω σου
πρέπει να κρεμαστούμε απ' τον καιρό
είναι βαθύ το ρέμα
Τι το τραβάς το χαλινάρι
στάσου
Πώς τρέχεις έτσι
θα τους τρελάνεις τους ανθούς
χρόνια που σε περίμενα ς' αυτή την κόχη
δες
το λιθάρι μου έχει ραΐσει

Απλώθηκε σιγή
Το κορίτσι με τις ανεμώνες
πήρε τον δρόμο τον μακρύ αέρινη κι αλαφροπάτητη
σπυρί σπυρί συμμάζεψα την ερημιά
κι έγινε φως μες στην καρδιά μου
σκαλί σκαλί
ανέβηκα τον κάματο και τον καιρό
– κούφια τα κόκαλα της μέρας –
και χάθηκε σαν αστραπή από τα μάτια μου

Τι το κοιτάς αυτό το ρέμα
άνθρωπέ μου
δεν νιώθεις που σε περιπαίζει
Μια λύπηση τυλίγει την καρδιά μου
δεν είσαι συ έκανα λάθος

Η στάση άδεια δεν περίμενε κανείς
Το τρένο πέρασε σφυρίζοντας
Το λάθος ήταν με το μέρος της
Τώρα σιωπή

Περπάτησε ως τα χαράματα μες στην ψυχή της
κι ύστερα γύρισε στον κόσμο
Είχε πολλή συγκομιδή τούτο το χρόνο
οι άνθρωποι στα χρόνια μου το συνηθίζαν μαζεύουν στάχια
ήταν τα χέρια μαθημένα τότε

Γύρισε κι είδε τη ζωή του
ένα κενό
τα χωράφια ξερά ξεριζωμένα τα δέντρα
και μύριζε νοτιά το πρόσωπό του
Μες από τα κιτρινισμένα δάχτυλα έφυγε η ζωή
κι η μνήμη

Ξέρεις
ονειρευόμουνα το φως εκεί που γονατίσαμε
Κοίτα
τ' αστέρια χαμηλώνουν
έχει πυκνώσει το σκοτάδι
πέρα μακριά στις κορυφογραμμές
τα σπίτια μικραίνουν
λιώνουν σαν από κιμωλία οι άνθρωποι

Ο ποταμός και το κορίτσι με τις ανεμώνες ταξιδεύουν
ταξιδεύουν μαζί στα μάτια του γέροντα
φεύγουν τα πουλιά κι ο καιρός της αθοφορίας
ο παλμός της μέρας

Το κορίτσι έναν καιρό
τόση δροσιά σ’ αυτά τα μέρη
Θεέ μου το ποτάμι πήρε το κορίτσι
το ποτάμι κι ο καιρός ο μισημένος
τώρα σιγή

Πλάι μου τρέχει ο ποταμός με τα οράματα του κόσμου
Πώς άφησα να φύγει μες από τα δάκτυλά μου η ζωή
μέσα από τα κιτρινισμένα φύλλα
ξόδεψα τη ζωή μου έναν καιρό
Το λάθος ήταν με το μέρος μου
τώρα σιωπή

Καθένας έχει τους καημούς του
δεν βαριέσαι
ας τον διαβούμε τον καιρό
μας περιπαίζει
Να τον θυμάστε τον καιρό του θερισμού
τους πεθαμένους μας να τους θυμάστε
έχουν σαπίσει τόσα κλώνια μες στη μνήμη

Ώρα για να συλλογιστώ
Τα χελιδόνια ξαναγύρισαν κι εγώ λησμόνησα τον άνεμο
που φέρνει τη βροχή

Ήταν εκεί δεν έχει αλλιώς
έξω από την κίνηση του σκοταδιού
δώθε
από τον κύκλο της φθοράς
μες σ' ένα σύννεφο αιωρούμενου καπνού
στο έλεος των ωρών του ερωδιού
ένα λαγήνι ετοιμοθάνατου
ένα κλωνάρι θαλερό μες στον καθρέφτη του μυαλού μου
και πέρασε στην άλλη ακτή

Εκεί ο δρόμος έκανε καμπή
Πίσω απ' τα κυπαρίσσια το σκοτάδι
ένα μαβί τοπίο και η θλίψη
Ανθίζει πίκρα η αλυγαριά
κι ο θάνατος μετράει τις ανάσες των περαστικών
Το παραθύρι έκλεισε
το βράδυ έπεσε νωρίς στα βλέφαρα του κόσμου
πήρε και το κορίτσι με τις ανεμώνες
κατάπιε τα μαλλιά και το κορμί

Ήτανε μια φορά κι έναν καιρό
ένα κορίτσι
μ' ένα κουβάρι όνειρα κι ένα σουραύλι
να σελαγίζει τους ανέμους και τη μοναξιά
Να το θυμάστε

(Παλαιό Φάληρο, 31-7-24)